

CRÍTICA
XAVIER PASET

Estancament
i rutina

Malgrat els efectius suficients la formació de Masaaki Suzuki no va oferir dimarts a la nit a l'Auditori de l'Espai Ter, en el marc del Festival de Torroella de Montgrí, la millor de les versions possibles de les quatre cantates que el mestre de Leipzig va escriure l'estiu de 1724 que configuraven el programa del concert. Els entrebancs van venir sobretot per part dels solistes dels instruments de vent. De tots ells la intervenció de la trompeta en la primera cantata va ser del tot desafortunada i realment sorprenent perquè no estem parlant de petits desajustaments. Potser l'interpret va tenir algun impediment.

La secció d'oboès no va convèncer i tenia un paper important, sobretot l'oboè principal en els concertants que no va saber oferir una dicció depurada en les articulacions i en general una línia extraordinàriament plana i gairebé escolar. La flauta travessera, molt poc eloqüent i amb poca sonoritat va emmascarar la bellesa de l'escriptura musical que amb tanta mestria li va dedicar

«Cantatas de Bach»

Bach Collegium Japan
Carolyn Sampson (soprano); Alexander Chance (contratenor); Benjamin Bruns (tenor); Christian Immler (baix); Masaaki Suzuki (director)
Dimarts 13 d'agost, Torroella de Montgrí

Bach. Una llàstima perquè les seves intervencions eren claus.

Afortunadament els solistes vocals van salvar l'espectacle. Especialment, la noblesa d'una veu balsàmica com la del baix-baríton Christian Immler que juntament amb el tenor Benjamin Bruns va ser amb escreix el millor d'aquest concert. Tots dos amb una línia canora impecable. Bruns va demostrar l'envergadura dramàtica del seu instrument però també una magnífica capacitat per altres espais reservats a la dolçor. Carolyn Sampson, una cantant de gran trajectòria, no va brillar especialment. Va resoldre amb gran professionalitat les seves intervencions, però no

va emocionar. Desconcertant el contratenor Alexander Chance que malgrat un currículum artístic important no resol amb suficiència el registre agut, molt destimbrat i desagradable tot i que va tenir moments brillants.

Les cordes altes de la formació van estar a bon lloc. El mestre va haver d'esperonar en certs moments els professors del continu que van oferir una sonoritat clara, discreta en sonoritat i poc entusiasta. Les evolucions del cor en el qual també es van integrar els solistes tenia per moments una voluntat de compactació notables, però no va brillar especialment. En general, el Bach Collegium Japan segueix en la línia en què ens té acostumats. Li manquen solistes de primer nivell en l'apartat instrumental i molt de treball per atrapar els grans cors que caracteritzen les formacions que estan al cim de la interpretació. Les comparacions són odioses, però ens ajuden a tots a millorar i valorar honestament que hi ha horitzons diferents dels quals es pot aspirar. ■

Festival de Torroella de Montgrí